

АРМІЯ ПОВИННА ЗАХИЩАТИ ДЕРЖАВУ

У Києві відбувся ІV з'їзд Співки офіцерів України. В ньому взяли участь понад 600 делегатів від обласних і районних організацій, в тому числі і від Республіки Крим. Про його роботу розповідає делегат з'їзду підполковник Г. Вервас, викладач Сімферопольського вищого військового будівельного училища, член виконкому СОУ Республіки Крим.

На з'їзді виступили голова Народного руху України В. Чорновіл, голова Народної ради І. Заць, голова Української консервативної республіканської партії С. Хмара, голова Конгресу українських націоналістів Я. Стецько.

Аналіз міжнародної громадсько-політичної ситуації в Україні зробив голова СОУ полковник Григорій Омельченко. Він акцентував увагу на тому, що ми переживаємо скрутні часи, що відлякують номенклатурної Верховної Ради та її у собі певну загрозу... Довідавшись зазначено, що ідея національного відродження не стала домінуючою в українській армії. Бо, як засвідчують соціологічні дослідження, лише 30 відсотків офіцерів готові вірою і правдою служити Україні, в кожній де-

статій заявив, що за певних обставин може не виконати припису на вірність нашої державі. Довідавшись також відомості, що процес реформування Збройних Сил України йде повільно. Причини того у відсутності військової доктрини, концепції і закону про проведення військової реформи, статутів, протидія частини офіцерського корпусу, деяких посадових осіб та депутатів. В деяких військових частинах виявлено факти корупції та зловживань службовим становищем. Зазнав критику і комі-

тат з питань соціального захисту високопосадовців. Довідавшись зніс пропозиції щодо стабілізації соціально-політичної ситуації в Україні. Це — дострокові вибори депутатського корпусу, заміна колишніх номенклатурних кадрів президентської виконавчої влади, правоохоронних органів у всіх рівнях.

У резолюції з'їзду говориться про необхідність припинення дії Ялтинської угоди по Чорноморському флоту, звільнення в запас всіх офіцерів, які не приймають громадянства України, і тих, хто стримує процес будівництва національної армії. З'їзд вимагає за доцільності вестися в армії Інститут капеланства, прискрипти керівні на державному м'ясі. Він наваж робити по запобіганню розколу в армійських рядах,

боротьбу за міцну дисципліну, організацію на новому рівні роботи по патріотичному вихованню молоді і війнів, а також розв'язання проблем, що виникли на півдні України, зокрема на Чорноморському флоті. Міністр оборони висловився за розподіл тижень бойових кораблів флоту і введення його неукраїнської частини за межі української держави. На його думку, недоцільно передавати українську землю в оренду іншим державам. Будівництво житла для моряків, тепер фінансується через управління ВМС України. Міністерство оборони також відмовляється фінансувати газету Чорноморського флоту «Флаг Родины».

З'їзд прийняв нову редакцію Статуту СОУ, деякі завази і завершення. Головою Співки офіцерів України обрано генерал-майора Олександра Скипальського, начальника управління МО України.

СПОВІСТИТИ ПЕРШИМ

НОВИНИ КРИМУ ВВАЖАЄ ЗА ЧЕСТЬ ВЛАСКОР УКРАЇНСЬКОГО РАДІО

Півжиття чую з республіканського радіо-ефіру голос кримського власкора Анатолія Полонського. Вирізняв його серед інших давань, після пам'ятного й досі репортажу про голубу троянду Нікітського ботанічного саду, бо зримо відчував тоді всю принадність і свіжість тієї діаної квітки, росу на пелюстках, подивувався разом з автором одиному людському вмінню творити красу.

Анатолій Іванович глибоко переконаний, що власкор — то тягловий кінь, віл ефіру. До того ж, додає він, хіба ж просто виконувати роботу цієї організації, яку уособлює повноважний представник Уккрандіо в регіоні! Аж не доводиться бути одночасно і друкаркою, і техніком, і звукооператором, і інженером, і ще кимось, а у вільний від усього час трішки й журналістом.

Враження таке, каже він, що про нас дбають в останню чергу. З Хрещатика, 26, то було право керувати всім (принятим так було донедавна), хоч ніхто не цікавився, а чи є у тебе умови, бодай елементарні, для роботи, творчості. Кияни знають лише два слова: «давай!» і «коперативна!».

Розповідає про наболіле Анатолій Іванович у своєму закутку, в кімнатці, яку ділять разом, та не навіл з телеоператором «Останків».

— Але ж, — заперечую, щоб орадіснити розмову, — професіонали такі перемагають, бо постійно чути ваші матеріали в республіканському ефірі.

— Думайте, так легко мені з нього вибитися. Звісно, мене дають, але без зеленого світла, бо нас позиціонують не за вислугою, а за щоденною продукцією. А коли я розповідаю про якийсь факт, подію, людину, то беру відповідальність за свої думки і за цю людину. Люди ж завжди хочуть знати про результат свого виступу, та я не можу їм відповісти навіть на запитання, коли він буде в ефірі.

Ось і нині позарядні колезі з «Бі-Бі-Сі». На події ми були разом, але його матеріал пролунав з Лондона через дві години після закінчення заходу, а мене з Києва дали через два дні, хоч матеріал і в нього, і в мене були вже готові в кінці презентації українсько-англійського спільного підприємства «Кримська нафтова компанія».

Звичайно, я повинен активніше пропонувати свій доробок, навіть назувати теми, але й зі мною треба більше рахуватися, бо саме ми, власкори, найкраще знаємо ситуацію зсередини, близька. Тому мене повинні краще стимулювати, щоб я був в ефірі і частіше, і вагоміше. Цього, на жаль, немає. В той же час саме власкори мають задавати тон, бо ми в регіонах єдині, хто постійно працює в лінії характерних явищ і подій, щодня оцінюючи їх. Доля України твориться ж не тільки в Києві.

— Справді, — погоджуюсь я, — саме це найважливіше в таких, як наш, насичених подіями регіонах. Крим же гарячіший за інші і географічно, і політично. Врешті, звичайно, що це такі республіка, яка також буде своєю державністю і де важливі події відбуваються щодня: одних після солдатних держави скільки перебувало. Або питання розподілу Чорноморського флоту... І про все це важливо чесно і вчасно розповісти слухачам цієї України, таким спремим до правди про ситуацію в Криму. Отже, якщо ми говоримо про радіо і телебачення держави євро-

Анатолій Іванович Полонський

пейської, прийняли сітку і структуру стандартів засобів масової інформації загальносоюзного рівня, то треба чимшвидше, навіть за нічиїми кризис, подбати про те, щоб підкріпити наш новий статус і організаційно, і технічно, і матеріально, і творчо.

Так пліне наша розмова, чимось схожа на попередні діалоги на ці ж теми. І знову зауважу собі, що він справді відкритий і уважна людина, цей кримський власкор Уккрандіо Полонський. А що не часто випадають нам такі розлогі балачки, то від постійної його заклопотаності. Але за час, відколи познайомився, побачив у нього багато того, за що власне і шанують людей.

...Хіба ж забудеш, як саме він, Анатолій Іванович, відстояв мене кілька років тому, коли за делікатний коментар мій до грубошовіністичного виступу по кримському радіо одного автора, котрий і досі вважає, що незалежність України не потрібна, бо й народу такого, як ми, нема, — тодішнє партійне й адміністративне керівництво тодішнього Кримського обласного телерадіокомітету влаштувало мені серію зборів з серйозними організаційними виступами в стилі 30-х років?

...А що згадую, як запитав яось напівжартома: товаришу Полонський, серед стосів ваших матеріалів, які ми переслухали впровадженні кількох десятків, який вам самому найпам'ятніший?

Він, посерйознівавши ще дужче, почав розповідати про репортаж, з яким виходив у ефір другого грудня 1991 року, про результати референдуму. Прямий канал було замовлено на восьму ранку з огляду на те, що, можливо, будуть якісь попередні результати, бо так спрало чекали всі відповіді на питання, як проголосувє само Крим за Президента і як кримляни підтвердять акт проголошення незалежності України?

Віктор ХОМЕНКО.

Високого лету, пісне

керівником і диригентом, кількома солістами.

Ось кілька діалогів.

— Володимире Петровичу, вам важко працювати з хором, зокрема, на репетиціях?

— По всьому було. Але кожен мене дуже подобається. Це здібні люди, які сумлінно ставляться до роботи.

— Як ставиться ваша сім'я до цього?

— Дуже добре. Вони мої перші слухачі, улюблені критики і вимогливі критики. Чоловік працює в радгоспі, а дванадцятилітній донька дуже любить пісні, співає в шкільному хорі.

Майже 30 років бере участь у художній самодіяльності фабрики і співає в цьому хорі з часу його створення начальником відділу енергоконтролю фабрики Анатолій Степанович Лавриненко.

— А профром, дирекція фабрики допомагають?

— Так, не маємо ніяких проблем. Без профрому й дирекції фабрики не було б такого хору і його успіхів.

Звертаюся до солістки хору лауреата Всесоюзного фестивалю-огляду народної творчості 1985 р. Марії Михайлівни Кобелецької, яка з однаковою майстерністю виконує блоруські, українські й російські пісні.

— Давно співаєте в цьому хорі?

— Ні, всього три роки. Я давно співаю в клубі радгоспу «Феодосійський». Там теж є хороший хор, кримськостатарський ансамбль «Карадаг», виступи якого глядачі дуже люблять.

— Що привело вас сюди?

— Якось я почувла, як цей хор співає, і мені сподобалося. Я тут багато чого навчилася, удосконалююсь. Тому на репетиції й концерти хожу з великим задоволенням.

— На репетиції й концерти ми з дружиною ходимо, як на великі свята, — каже він.

Давно співають в хорі Анатолій Михайлович Свідлов, Олександра Францівна Ткачук.

Майже шомісяця хор виступає з концертами перед трудівниками підприємств Феодосії, в санаторіях і пансіонатах, у колгоспах і радгоспах. За великі досягнення в розвитку народної творчості й активну концертну діяльність у 1990 році хору присвоєно почесне звання народного.

Звернувся я й до головою профрому фабрики Валентину Василівну Береснюкову.

— Із хором у нас немає жодних клопотів, — сказала

вона, — бо там усі активні ентузіасти, справжні аматори хорового мистецтва. У ньому дуже хороший керівник, талановитий спеціаліст. Його дуже поважають, а тому ходять в хор з великим задоволенням. Майже усі працюють на фабриці, у багатьох є сім'ї, дачі або городи, але цю суботу ходять на репетиції і шомісяця — на концерти. Та ще й нам, профромом, допомагають. Так, голова культурно-масової комісії профрому Лідія Михайлівна Павленко з хористами бере активну участь у проведенні традиційних у нас різдвяних, новорічних свят, проводів зими.

— Це все дуже добре. А як ви їх заохочуєте?

— Та ніхто з них навіть не натякає на якийсь заохочення чи привілеї. Але ми на Хілий ентузіазм відповідаємо увагою. Наприклад, на кошти профрому й дирекції організували для хору автобусну екскурсію по Криму, поїздом — в Санкт-Петербург і Волгоград, для оркестру придбали музичні інструменти, для хору — костюми.

А директор фабрики Іван Минитович Суголов на запитання про його ставлення до фабричного хору відповів коротко:

— О, дуже люблю наш хор. З великим задоволенням ходжу на його концерти. Усім, з чим вони до мене звертаються, ні в чому не відмовляю.

Це дуже добре, коли між керівниками підприємства і творчим колективом така згода.

Отже високого польоту пісні.

Василь СИМОНОВ, ветеран праці.

Від автора: гонорар прощу перерахувати у фонд «Кримської світлиці».

НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

На цьому тижні відбулася організована управлінням культури Ради міністрів Криму і Сімферопольським університетом науково-практична конференція «Культура Криму на рубежі XIX-XX століть». У ній взяли участь науковці з Києва, Миколаєва і кримських вузів.

З-поміж виступів відзначимо доповідь доктора філософських наук, завідувачого відділом духовного та інтелектуального розвитку Національного Інституту стратегічних досліджень Б. О. Паразонського «Україна і Крим у стратегії культурного розвитку». Надзвичайно цікавим було повідомлення про архетип української культури ще одного кримського дослідника — доктора філософських наук С. Б. Кримського. Одна з головних тез його виступу: історія — це не тільки наука про минуле, а й про те, що має зберігатися для майбутнього, визначаючи його долю. До речі, Сергія Борисовича поважають родичні зв'язки зі славетним українським орієнталістом Атанасієм Юхимовичем Кримським.

На пленарному засіданні виступив начальник управління культури Ради міністрів Криму В. П. Пересунько. Чимало слухачів сказав він про нинішній нерідкий стан мистецтва, освітніх закладів, музеїв та бібліотек, про відродження національної культури — не знайшовся тільки жодного слова про українську. Тож виступить, що в Криму і нема такої культури!

Наш кор.

До 60-річчя голодомору ТЕРОР МОСКВИ ПРОТИ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ

У попередньому номері наш часопис розпочав публікацію матеріалів про голодомор 1932-1933 років, задуманий більшовицькими верховами як геноцидна акція, спрямована на фізичне винищення волюбного і хазяйновитого українського селянства. Ця тема в газеті і світлоплативі постійно. Тож чекаємо спогадів про ті страшні літа. А зараз пропонуємо свідчення людей, котрі, виживши тоді, змушені були податися в еміграцію.

В жовтня 1986 р. СВДЧЕННЯ ПАНИ ГАЛИНИ Б. З ПАЛАТАЙНУ, ІЛІНОС.

Я народилася поблизу Чернігова в селі Муравейка Куликівського району, за 60 миль від Чорнобиля. Спочатку ми не голодували і мали скимітаний одяг до 1929 року. 1929 року почалася колективізація. Вона почалася з приїздом вишкочених агітаторів з Росії; вони скликали збори по хатах і погрожували людям, щоб ті вступили до колгоспів: «Якщо не вступите до колгоспу, то втратите все». Агітатор, який організував колгосп, був директором школи. Його звали Николай Густов. Він скликав сім родин, що жили на одній вулиці. До котроїсь із хат на збори. Я пам'ятаю його перші слова: «В життєміте набгато краще у колгоспі, ніж тепер, а особливо, тавою, — казав він, вказуючи пальцем на матір. — Ви не будете так важко працювати, ви житимете без турбот. Не треба буде навіть грати хліб, бо машини всю роботу робитимуть за нас. І бідні люди вірили цій брехні і вступали до колгоспу. Спочатку самі лише бідняки вступали до колгоспу. Замомні і середники не вступали; вони не написали заяв. Перед агітаторами постала проблема. Вони почали складати списки і вивізати звинувачення, але без

жодного суду їх слухання вони почали висилати людей на Сибір або в Росію. Ті люди більше не повернулися.

Настав 1931 рік, почалися колгоспні роботи, створили бригади, призначили бригадири, але працювати було нікому. Збирали те, що було поспію і посадили, і всі, включивши і малих дітей, вихили на поля. Школи були закриті аж до зими. Але ця важка праця доброту селянам не принесла. Все забірвали для плану, людей навіть звинувачували в ледарстві і змушували надолучувати план, що його не виконав колгосп. Усі ми тоді згадали слова агітатора Густова: «Ви не будете пекти хліба!» Пекли тільки ті, в кого були якісь припаси, а решта жила лише згадками. Український хліб споживали російські загарбники, які вивозили його з рота бідного українського селянина. У такий спосіб Москва готувала смертельний голод 1933 року.

Мати вносила до міста все: вишивки, рудинки, скатертини. Вона віддавала їх практично задраром, щоб якось дотриматися до нового врожаю. У червні 1933 року село було в сум'ятті, люди плакали й посиляли прохильни, вони лежали вздовж тинів, але ніхто не звертав на них уваги, думаючи про те, що завтра настане майже шодня. Люди вмирали майже шодня. Не було ні священика, ні відправ, не було

СВДЧЕННЯ ПАНА ВАЛЕНТИНА КОХНА.

Москва прислала двох представників, одного росіянина і одного іншої національності, і вони заохочили організувати так званий комітет незалежних селян — комнезам. Коли стало зрозумілим, що почався голод, число комнезамів у селі збільшилося. Ті комнезами не хотили нічого робити, а лише крали й були найвідоміші злочинці в цілому селі. Одне, що я можу підкреслити: на початку голоду проїздили версту села заарештовували й зинувачували, наприклад, українське учителів, диригента церковного хору всіх тих, кого вони називали «інтелігенцією». І були великі гоніння на церкву. Заарештували священика, а його батька заарештовували сім разів. Його тримали в холодній воді у льоху, щоб він зрікся релігії й вніхав, бо вони хотіли позбутися його в селі Городьке.

Увечері вони оточили все

село. Спочатку пограбували куркулі і вивезли їх. Тоді, коли залишилася тільки середній клас, вони почали забирати в них зерно й харчі. А пізніше, цього я не забуду, скільки жити, вони почали їздити двома підводами, на кожній з яких було від восьми до дванадцяти душ. Усі вони були комнезамівці. Вони забірвали все зерно, худобу, вівці усе. Вони ходили від хати до хати, від клуні до клуні. У них було навіть спеціальне причендальце, щоб легко різати, чи не заховали люди зерно й інші харчі під землю.

Тоді настала зима, і в моєму класі було приблизно тридцятьох учнів. Почався голод. Люди почали вмирати, а найбільша трагедія сталася навесні. Я бо сказав, що товариші з моего класу, коли вже стало тепло, наприкінці квітня

і на початку травня, коли ми виходили на вулицю або на луг гратися, які були худі взимку, тепер опухли, що вони стікали водою так, що важко було будь-якого пізнати. Їхня шкіра тріскалася на ногах... Біля церкви було пасовисько. Я побачив процесію комнезамівців, які вели під пистолетом дядька Ловка, а до його ший була прив'язана корова яка голова. Із тієї голови крапала кров. Це було жахливо. Вони зібрали все село і казали, що це куркуль, ворог народу, та інші звинувачення, що він зарізав корову, щоб не здати її колгоспу. Більшовик сказав йому: «Ти повинен добровільно віддати нам корову». Він відповів: «Це моє єдине джерело життя». Він нарешті вирішив зарізати корову, щоб використати м'ясо, і це було видивце, щоб показати всьому селу, що станеться, що за це буде кожному... Після 1993 р., хоча наша сім'я й вжила, багато людей було заарештовано. Вони тиснули на моего батька, бо він користувався великим авторитетом, вимагали, щоб він покинув службу в церкві і зробив заяву по радіо й в пресі, що релігія — це опій для народу. В Російській церкві знайшлося багато священиків, які робили такі заяви, але, на відміну від цього, в Українській православної церкві таких осіб було дуже мало. Деякі українські священики справді покидали службу в церкві і робили такі заяви, але порівняно із заявами членів Російської церкви і деяких інших церков у нашій Українській церкві, такі заяви священиків були м'які.

Журнал «Розбудова держав».

му селу, що станеться, що за це буде кожному... Після 1993 р., хоча наша сім'я й вжила, багато людей було заарештовано. Вони тиснули на моего батька, бо він користувався великим авторитетом, вимагали, щоб він покинув службу в церкві і зробив заяву по радіо й в пресі, що релігія — це опій для народу. В Російській церкві знайшлося багато священиків, які робили такі заяви, але, на відміну від цього, в Українській православної церкві таких осіб було дуже мало. Деякі українські священики справді покидали службу в церкві і робили такі заяви, але порівняно із заявами членів Російської церкви і деяких інших церков у нашій Українській церкві, такі заяви священиків були м'які.

Журнал «Розбудова держав».

І цього ж року мільйони людей помирали від штучного голодомору. Фоторепродукція з народної книги-меморіалу «33-й голод».

Багатим Бу на Україні врожай 1933 року.

І цього ж року мільйони людей помирали від штучного голодомору. Фоторепродукція з народної книги-меморіалу «33-й голод».

СІЛЬСЬКА ТЕЛЕСТУДІЯ

Держпелмтхознавод імені Фрунзе Сакського району має кіностудію, яка працює понад 15 років. І кожного року завоювала призи та пам'ятні подарунки по Україні та в Криму. А зараз уже рік тут працює телестудія, якою керує Вадим Миколайович Стреленко. Дирекція виділила два приміщення для самої студії і апаратної у допоміжному будинку контори. Телестудія зареєстрована у Києві і має свій 21 канал у дециметровому діапазоні.

На знімку: сільська студія виходить в ефір: керітник телестудії і оператор В. М. Стреленко.

Фото Костянтина ДУДЧЕНКА.

Випуск 12-й АСТЕРОІД ВИШЕСЛАВІЯ

24 вересня 1979 року кримський астроном Микола Степанович Черних відкрив новий астероїд — малу планету присвоївши їй номер 2953. А в листопаді 1986 року з Міжнародного планетного центру надійшло повідомлення, що цей астероїд названо Вишеславією на честь відомого кийського поета, лауреата Шевченківської премії Леоніда Миколайовича Вишеславського.

НЕПРИКАЖНІ ДУМКИ

Як німі ідеологія! — Трохи від християнства, трохи від мусульманства, щось від капіталізму, щось від соціалізму, дещо від націоналізму, дещо від космополітизму. А в цілому — ералаші! Звичайно, до нової диктатури не даде, але може утворитися така демократія, що вояком зависить...

Чомусь я весь час плутаю слово «корупція» зі словом «дирекція». Раніше нас лікували безплатно, нині збираються за плату, але, здається, нова медицина почалася із плати за похорон.

КРАДІЖКА І АВАРІЯ, ПОЖЕЖА І ПОВІНЬ — ЦЕ МОЖЕ ТРАПИТИСЯ З КОЖНИМ. ЗНИЗИТИ СТУПІНЬ РИЗИКУ, ЗАХИСТИТИ СВОЮ ВЛАСНІСТЬ ВІД БУДЬ-ЯКИХ НЕПЕРЕДБАЧУВАНИХ ПОДІЙ ВАМ ДОПОМОЖЕ СТРАХОВИЙ ПОЛІС КРИМДЕРЖСТРАХУ.

КРИМДЕРЖСТРАХ надає своїм клієнтам право застрахувати як всю власність відразу, так і окремі її види (будівлі, дачі, домашнє майно, тварин, засоби транспорту та ін.) за єдиним страховим полісом.

Тільки КРИМДЕРЖСТРАХ забезпечить Вам максимальний страховий захист при мінімальних страхових платежах.

Засновники: Всеукраїнське товариство «Прогрес» імені Тараса Шевченка, Кримська організація Спілки письменників України, трудовий колектив редакції.

Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій, відповідальність за достовірність фактів, цифрових та статистичних даних несе автор.

ТВОРЧА ЗУСТРІЧ

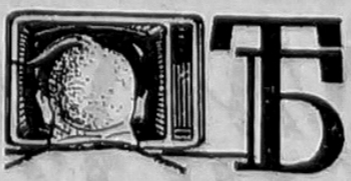
До працівників дитячих та юнацьких бібліотек Криму, які збиралися в Сімферополі на республіканський семінар, завітала кримськотатарський поет, редактор тижневика «Янғы донья» Нурут Умеров та український поет, завідувач відділом літератури та мистецтва газети «Кримська світлиця» Данило Кононенко.

ВІДПОВІДІ

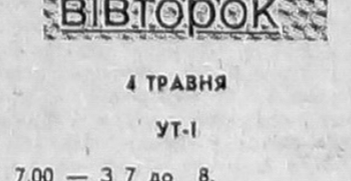
По горизонталі: 5. Модуль. 6. Балхаш. 9. Гравюра. 10. Шлоп. 12. Брас. 13. Титан. 15. Фата 16. Олак. 17. Риб. 18. Міла. 20. Ферма. 24. Фаза. 25. Тібр. 26. Брандер. 28. Еталон. 29. Стасов.

УТОЧНЕННЯ

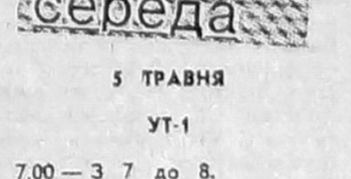
У минулому номері «Кримської світлиці» опубліковано передрук матеріалу пані Олени Аланович «В. І. Вернадський: українське відродження» за журналу «Розмова держави» (№ 3, 1992 р.).

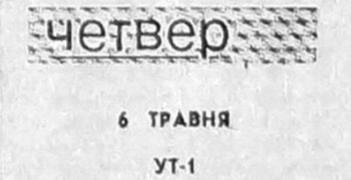
ПОНЕДІЛОК 3 ТРАВНЯ УТ-1 8.00 — УТН. 8.10 — Д. Гершвін. «Голуба рапсодія».

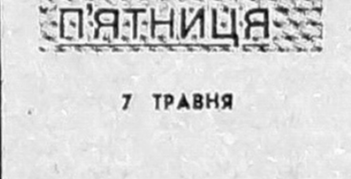
ВІВТОРОК 4 ТРАВНЯ УТ-1 7.00 — 3 7 до 8. 8.00 — «Вишневі усмішки».

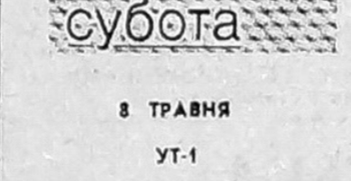
СЕРЕДА 5 ТРАВНЯ УТ-1 7.00 — 3 7 до 8. 8.00 — «Сайнедо».

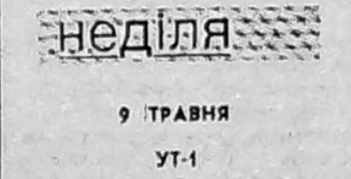
ЧЕТВЕР 6 ТРАВНЯ УТ-1 7.00 — 3 7 до 8. 8.00 — Музичний сандвіч.

П'ЯТНИЦЯ 7 ТРАВНЯ УТ-1 7.00 — 3 7 до 8. 8.00 — Док. фільм «Пробудження».

СУБОТА 8 ТРАВНЯ УТ-1 8.00 — УТН. 8.10 — Ритмічна гімнастика.

НЕДІЛЯ 9 ТРАВНЯ УТ-1 8.00 — УТН. 8.10 — Ритмічна гімнастика.

8.30 — Док. фільм. 9.00 — Контрольна робота з хімії. 9.05 — У світі оперет І. Кальмана.

19.10 — ТНК. 19.30 — Депутатський канал. 20.05 — Фестиваль слов'янської співочої поезії.

16.00 — УТН. 16.10 — «Вулкани». 16.40 — Фільм «Ця набрндлива оса».

17.00 — УТН. 17.15 — Час ділових людей. 17.45 — ТНК.

16.10 — «Вулкани». 16.40 — Освітній канал. 17.40 — У Раді міністрів Криму.

16.55 — Всеукраїнські збори героїв Великої Вітчизняної.

14.00 — Бажемо щастя. 15.00 — УТН. 15.10 — Село і люди.

Рестраційне свідоцтво КП № 844, видане Держкомпресу України 7 10 92 р індекс 80553. Тел. редакції: 29-86-59 (факс). 29-87-01. 24-61-26.